

Arrest

nr. 112 152 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 6 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN DAMME loco advocaat J. DE LIEN en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 november 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 26 oktober 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigde de in punt 1.2. vermelde beslissing bij arrest van 28 februari 2013 met nr. 98 231.

1.4. De commissaris-generaal nam op 2 mei 2013 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 3 mei 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Tamsariya VDC (Village Development Committee) in Nawalparasi district en bent u in het bezit van de Nepalese nationaliteit. Op 26 maart 2008 ging u aan de slag bij de verzekeringsmaatschappij Assurance Unity Life International Limited (of kortweg Unity Life). U werkte eerst in verschillende districten in Nepal. U voerde promotie voor de onderneming en trachtte nieuwe leden te werven. De onderneming liet zich kenmerken door een piramidale structuur waarbij men meer voordelen kon genieten indien men zelf nieuwe leden aanbracht. Unity Life was meer dan een verzekeringsmaatschappij; het was een onderneming die investeerde in diverse sectoren van de samenleving en zo o.a. supermarkten, scholen en ziekenhuizen in haar portfolio bezat. Na enige tijd werd u aangesteld als marketingverantwoordelijke in Saoedi-Arabië. Vanuit uw functie was u de belangrijkste pion van de onderneming in het land. Uw opdracht bestond voornamelijk in het verzorgen van opleidingen voor nieuwe leden. Deze nieuwe leden werden geronseld in de Nepalese gemeenschap in Saoedi-Arabië. Onder uw positie in de piramidestructuur kwamen er 4879 leden bij waarvoor u een bonus ontving. Alleen in Saoedi-Arabië had u al 1300 nieuwe leden gemaakt. Wereldwijd telde het netwerk meer dan 600.000 leden. Op 17 mei 2010 werden de activiteiten van Unity Life illegaal verklaard door de Nepalese regering, waar deze de onderneming daarvoor altijd gesteund had. Tevens werden alle bezittingen van het bedrijf verbeurd verklaard. Een aantal van de stichters werd opgesloten op verdenking van belastingontduiking. U bevond zich op dat moment in Saoedi-Arabië. U vernam het nieuws van de sluiting van Unity Life via de televisie. U nam contact op met uw overste in Nepal, B.(...) N.(...). Hij raadde u aan op veilige wijze naar Nepal terug te keren. Vrijwel meteen liepen er telefoontjes van ongeruste leden binnen die hun geld terug wilden. U werd opgebeld met het verzoek u naar de Nepalese ambassade in Ryad te begeven. Deze was op zoek naar u nadat leden van Unity Life er een klacht tegen u hadden neergelegd. Zij had de klacht overgemaakt aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken te Kathmandu. De ambassade had ook een communicatie verspreid waaruit geconcludeerd kon worden dat u een oplichter was. U ging niet naar de ambassade omdat u dan vreesde gearresteerd te worden. U schakelde uw gsm uit en begaf zich naar Jeddah, waar uw sponsor zich bevond, die uw paspoort in bewaring hield. Op 1 juli 2010 keerde u terug naar Nepal. De volgende dag gaven u en verscheidene andere vooraanstaande figuren van Unity Life een persconferentie in de Nepal Tourism Board in Kathmandu, in de aanwezigheid van S.(...) P.(...), voorzitter van de Human Rights Organisation of Nepal (HURON), de stafhouder van de balie, en de voorzitter van de Nepal Journalist Association, en talrijke media. Het opzet van de persconferentie bestond in het uitleggen dat u zelf slachtoffer was geworden van het systeem en het vragen van gerechtigheid. U sprak zelf de pers toe en stelde dat uw leven in gevaar was. Omdat de voorzitter van een mensenrechtenorganisatie aanwezig was, werd u niet meteen gearresteerd. Dezelfde dag op het avondnieuws op televisie werd er een item gebracht over de persconferentie van Unity Life waarin u ook in beeld kwam met de mededeling dat u nog voortvluchtig was. Iedereen wist dus dat u terug in Nepal was. Op het nieuws werd Unity Life in een negatief daglicht geplaatst. Er werd opgeroepen tot strenge maatregelen tegen het bedrijf. Op 11/04/2067 (Nepalese kalender, stemt overeen met 27 juli 2010 volgens de Gregoriaanse kalender) werd er een pamflet verspreid door de bevelhebber van de Rastrabadi Unity Morcha (National Unity Forum). Het pamflet vermeldde dat er een comité was gevormd van 1500 personen dat zich tot doel stelde de gouverneur van de Nationale Bank, de Eerste Minister en vele anderen te vermoorden. De politie meende dat mensen van Unity Life achter deze actie zaten, terwijl dit uit de lucht gegrepen was. De politie stelde ook een onderzoek in naar de activiteiten van Unity Life. Zij was in het bezit van alle informatie over personeel en leden. Er werden tal van huiszoekingen verricht en de leiders van de onderneming werden nationaal gezocht. Na de persconferentie ging u niet meteen naar huis. Samen met drie andere vooraanstaande personen van Unity Life verbleef u in een guesthouse in Kathmandu. Omdat u uw kinderen wilde zien, ging u op 15/04/2067 (31 juli 2010) uiteindelijk toch naar huis in Nawalparasi district. Amper twee uur na uw thuiskomst kwamen enkele YCL-leden (Young Communist League, de jongeren vleugel van de maoïstische partij) naar uw woning. U herkende één van hen als B.(...) C.(...). Hij was de voorzitter van het Nepali Progressive Forum, een zusterorganisatie van de maoïsten in Saoedi-Arabië. Daarnaast was hij zelf ook lid van Unity Life. Wanneer uw echtgenote hen zag, zei ze dat zij eerder al tweemaal naar uw woning waren gekomen en naar u gevraagd hadden. U vreesde dat zij gekomen waren om u te doden en rende weg langs de achterzijde van uw huis. U ging naar uw schoonouders en verborg zich tien dagen in hun woning. Op 25/04/2067 (10 augustus 2010) keerde u 's nachts terug naar huis. Een buurvrouw waarschuwde u dat vier verdachte personen op twee motorfietsen met Indiase nummerplaten naar u op zoek waren. Kort nadat u uw huis binnenging, zag u vier personen naderen. U sprong over de muur rond uw woning en liep weg. De vier hadden een brief voor u achtergelaten in het Hindi. Zij behoorden tot de Madhesi

Tigers. Hun eis was dat u het geld van de leden zou terugbetalen. In het andere geval drong zich fysieke actie tegen u op. U verkleedde zich als vrouw en reisde met behulp van een vriend naar Pokhara. Uw echtgenote en kinderen reisden ondertussen ook naar Pokhara. Van uw burens vernam u dat er een convocatie van de politie aan uw deur was aangeplakt. U had zelf 500 nieuwe leden gemaakt in Nawalparasi. Maoïsten riepen leden van Unity Life die hun geld waren kwijtgeraakt op om een klacht in te dienen bij de politie. 3000 tot 4000 personen legden een gezamenlijke schriftelijke klacht neer bij de politie in Kawasoti, die vervolgens werd overgemaakt aan het gerecht. Uw naam figureerde op de lijst van beschuldigden. Daarnaast lopen er nog gerechtelijke procedures tegen u in de districten Kapilbashi, Siraha en Rupandehi. U wordt ervan beticht op illegale wijze buitenlandse valuta het land binnengebracht te hebben. Verder wordt Unity Life beschuldigd van belastingontduiking en verzekeringsactiviteiten uit te voeren waarvoor het geen vergunning had. Hoewel u zelf nooit een convocatie of een aanhoudingsbevel zag, werd er in de media verklaard dat alle senior leden van Unity Life vervolgd zouden worden. U maakte deel uit van de top 37 van Unity Life. Op 15/05/2010 (31 augustus 2010) bracht u uw drie jongste kinderen naar de Nawalpur Boarding School. Zelf reisde u nog dezelfde nacht door naar Butwal, waar u gedurende een tweetal weken in een hotel verbleef. Omdat u zich ook daar niet veilig voelde, trok u naar Bhairahawa, vlakbij de Indiase grens, waar u tot aan uw vlucht verbleef. Op 25/07/2010 (11 november 2010) verliet u Nepal. U reisde over land naar Delhi (India). Op 17 november 2010 nam u in Delhi het vliegtuig naar Frankrijk. U gebruikte uw eigen paspoort, voorzien van een Schengenvisum, dat later werd ingehouden door de smokkelaar. U kwam op 18 november 2010 in België aan en diende hier dezelfde dag een asielaanvraag in. In geval van terugkeer naar Nepal vreest u vermoord te worden. U vreest in de eerste plaats de leden van Unity Life die hun geld – met interest – terug willen. Deze leden behoren zelf tot verschillende politieke partijen en groeperingen (o.a. YCL en Madhesi Tigers) en gebruiken deze platformen om hun eisen kracht bij te zetten. Daarnaast vreest u ook het vonnis in het proces dat u boven het hoofd hangt. Daarbij verwees u ook naar de zelfmoord van 22 personen die bij de Unity Life-zaak betrokken waren. U vreest ook niet gespaard te zullen worden door de politie. U wierf immers ook leden die deel uitmaakten van het politie-en/of het legerapparaat. Ook het leven van uw echtgenote was in gevaar. Op 13 december 2010 is zij naar India gevlucht.

U bent in het bezit van uw citizenship card, uitgereikt op 19/12/2006 (1 april 1990). Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: diverse foto's van een congres en van opleidingen van Unity Life die u verzorgde; een brochure en een handboek van Unity Life; een aanbevelingsbrief van Unity Life d.d. 19 november 2009 waarin bevestigd wordt dat u werd aangesteld tot vertegenwoordiger in Saoedi-Arabië; uw aanstellingsbrief als marketingverantwoordelijke voor Unity Life in Saoedi-Arabië d.d. 1 maart 2010; verschillende brieven van Unity Life van de periode 2008 tot begin 2010 met de vraag tot steun en samenwerking aan het (Nepalese) Ministerie van Buitenlandse Zaken en de Non Resident Nepali Association; verschillende communicaties m.b.t. Unity Life van de Nepalese ambassade in Saoedi-Arabië van mei 2010; een dvd met videofragmenten van de trainingssessies die u gaf in Saoedi-Arabië; een dvd met een video van de persconferentie waaraan u deelnam bij aankomst in Nepal; een dvd met diverse nieuwsberichten over Unity Life en de personen van de onderneming die beschuldigd worden; een dvd met klantenbestanden; een dvd met een verzameling van websites m.b.t. Unity Life; business cards en lidkaarten van Unity Life van u en uw familieleden; een attest van de Human Rights Organisation of Nepal (HURON) d.d. 25/07/2010 (11 november 2010) ter bevestiging van de bedreigingen die u en uw familie ontvingen; twee interviews met de heer Kashiram, de voorzitter van Unity Life, d.d. 16/09/2010 (31 december 2010) en 20/09/2010 (4 januari 2011); een krantenartikel over u in de maoïstische krant Chepyastra d.d. 6 februari 2011; drie krantenartikelen over de problemen omtrent Unity Life van april, juni en juli 2011; een foto van een manifestatie die werd gehouden na de ineensstorting van Unity Life; een e-mail van uw zoon d.d. 6 juli 2011 waaruit blijkt dat uw kinderen ten gevolge van jullie problemen naar India zijn gevlucht; een brief van de Nawalpur Higher Secondary Boarding School d.d. 18 januari 2012 over de achterstallige betaling van het schoolgeld van uw kinderen en de bedreigingen die uw kinderen ontvingen; een brief van de Rising Development Bank d.d. 22 januari 2012 m.b.t. uw gebrekkige afbetaling.

In het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legde uw advocaat nog de volgende documenten neer: een aanbevelingsbrief van HURON d.d. 2 november 2012 en een aanbevelingsbrief van de Association of the Sufferers from the Maoist Nepal (ASMAN) d.d. 30 oktober 2012, volgens dewelke u en uw familieleden nog steeds worden geviséerd en bedreigd door Terai Mukhti Morcha, de Madhesi Tigers en de YCL; een compilatie van informatie over de rebellengroep Madhesi Tigers, opgesteld door de Refugee Documentation Centre of Ireland d.d. 21 juli 2010; en een Country Summary van Nepal van Human Rights Watch van januari 2012.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst kan er slechts weinig geloof gehecht worden aan de door u beweerde reisweg. U verklaarde met uw eigen paspoort, voorzien van een Schengenvisum, van Delhi naar Parijs gereisd te zijn. U kon echter niet zeggen welke diplomatieke post dit visum zou hebben uitgereikt en met welk reisdoel dit visum zou zijn verleend (CGVS I, blz. 7-8). Dergelijke verklaringen zijn hoegenaamd niet aannemelijk. Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel India als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon en uw reisbedoelingen, kan er van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details kan verstrekken. Bovendien blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat in de internationale luchthavens van Delhi en Parijs de identiteit van alle reizigers strikt en individueel wordt nagegaan. U legde overigens uw paspoort niet neer. Uw verklaring dat de smokkelaar dit het merendeel van de reis bij zich droeg en het na aankomst in Europa afnam (CGVS I, blz. 8) is maar weinig geloofwaardig. Verder moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen, met name het buiten de wet stellen van Unity Life met alle gevolgen vandien, in de eerste plaats fiscaal- en strafrechtelijke feiten betreffen. Uw vrees voor de rechtszaak die u boven het hoofd hangt (CGVS II, blz. 10) komt neer op een louter strafrechtelijke vervolging en ressorteert dan ook niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging. U stelde echter dat de autoriteiten, toen zij de activiteiten van Unity Life illegaal verklaarden, er een politieke zaak van maakten (CGVS II, blz. 10). Tevens vreest u de vele gedupeerden van Unity Life die hun geld teruggeisen, maar die u onmogelijk allen kan vergoeden, en de verschillende politieke partijen en groeperingen waartoe zij behoren, en aan wie zij hun eisen overmaakten (CGVS II, blz. 9-11). Uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt inderdaad dat Unity Life in 2010 buiten de wet werd geplaatst. In hetzelfde jaar heeft de regering een rechtszaak aangespannen tegen Unity Life. In 2012 vaardigde Nepal een (internationaal) Interpol opsporingsbericht uit tegen bepaalde Unity Life-seniors. In maart 2012 werden vijf van hen gearresteerd in Kathmandu en op 1 augustus 2012 verschenen persberichten dat ook Unity Life-voorzitter Kashiram Gurung in India was gearresteerd. De toplieden van Unity Life worden o.a. beschuldigd van fraude, het verduisteren van inkomsten en ongeoorloofde bankactiviteiten. Er zouden tot nog toe al een veertigtal voormalige medewerkers van Unity Life gearresteerd zijn.

Uw vrees beantwoordt evenmin aan de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, volgens voornoemde informatie verklaarde het hoofd van INSEC, de voornaamste mensenrechtenorganisatie van Nepal, dat de verantwoordelijken van Unity Life zich aan rechtszaken mogen verwachten in Nepal maar dat zij niet hoeven te vrezen voor buitengerechtelijke afrekeningen. Uw vrees om vermoord te worden door gedupeerden van Unity Life of door politieke of criminele groeperingen verbonden aan deze gedupeerden (CGVS II, blz. 7, 9-11) is een louter subjectieve vrees die niet door enig objectief gegeven wordt onderbouwd.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er sinds april 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal. De situatie in het land is sindsdien gunstig geëvolueerd is. Niet alleen het aantal gewapende groeperingen die actief zijn in Nepal, maar ook het aantal gewelddadige incidenten daalt er jaar na jaar. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er is in Nepal thans geen sprake meer van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij een ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Uw identiteit staat voor mij niet ter discussie, net zo min als uw positie en activiteiten binnen Unity Life. De krantenartikelen en interviews beschrijven de gang van zaken zoals deze door u werd weergegeven. Tevens blijkt dat de zaak veel ophef heeft veroorzaakt in Nepal. Het feit dat Unity Life aanvankelijk veel steun genoot van verschillende geledingen van het Nepalese overheidsapparaat doet geen afbreuk aan de latere vaststellingen van de illegale activiteiten van Unity Life en de daaropvolgende rechtszaken. De e-mail van uw zoon gaat niet in op uw problemen

en is sowieso niet afkomstig van een objectieve bron. Het feit dat u in financiële moeilijkheden verkeerd wordt niet betwist. Het artikel van Chepyastra, waarin een pleidooi wordt gehouden voor uw arrestatie en uw berechting, kan gezien worden in de context van bovenvermelde informatie, volgens dewelke het aannemelijk is dat u bij terugkeer naar Nepal een rechtszaak te wachten staat. Het feit dat een maoïstisch geïnspireerde bron oproept tot uw gerechtelijke vervolging, lijkt er op te wijzen dat zij niet opteren voor een buitengerechtelijke afrekening. Voor wat betreft de attesten van HURON d.d. 2 november 2012 en van ASMAN d.d. 30 oktober 2012 die uw advocaat toevoegde aan uw verzoekschrift tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal d.d. 26 oktober 2012, dient vooreerst te worden opgemerkt dat hierin alles uit het attest van HURON d.d. 25/7/2067 (11 november 2010) wordt herhaald. In de nieuw toegevoegde attesten beschrijven HURON en ASMAN enkel de algemene toestand in Nepal en wordt in het algemeen aangegeven dat uw leven sinds 15/4/2067 (31 juli 2010) tot op heden bedreigd wordt. De verwijzing naar de algemene toestand in Nepal volstaat echter niet om aan te tonen dat er in uw hoofde persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Door vernoemde algemene verwijzing blijft u hier in gebreke. Bovendien kan uit de attesten van HURON en ASMAN geenszins opgemaakt worden waarop men zich baseert – buiten uw persoonlijke verklaringen – om te stellen dat uw leven in gevaar is wegens de Unity Life-zaak. Bovendien blijkt uit de informatie waar hierboven naar verwezen werd dat de Nepalese overheid hier (in tegenstelling tot veel andere terreinen) wel degelijk werk maakt van de gerechtelijke opvolging van deze zaak, en in 2012 is overgegaan tot arrestaties van verschillende topfiguren van Unity Life. Als dusdanig kan nogmaals gesteld worden dat het aannemelijk is dat u bij terugkeer in Nepal voor het gerecht zal moeten verschijnen voor feiten die niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève vallen. In het licht van het optreden van de Nepalese autoriteiten is het evenzeer aannemelijk dat u als leidinggevende van Unity Life niet (langer) hoeft te vrezen voor buitengerechtelijke afrekening, zoals overigens door vornoemde informatie wordt bevestigd.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd is in kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker verwoordt zijn betoog als volgt:

“Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

“Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.” (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

- Wat betreft het asiel

Het CGVS drukt ten eerste haar ongeloof uit met betrekking tot de reisweg van verzoeker. Het CGVS vindt het ‘niet aannemelijk’ dat verzoeker niet wist welke diplomatieke post zijn visum had uitgereikt en met welk reisdoel het werd uit gereikt.

Nochtans heeft verzoeker duidelijk benadrukt dat hij de hulp van een smokkelaar had ingeschakeld, omdat hij vreesde om ditmaal alleen te reizen en zo ontmaskerd te worden. Hij wilde een garantie dat hij het land zonder problemen kon verlaten en wilde daar dan ook voor betalen.

Het is dan ook de smokkelaar die alles regelde voor hem, verzoeker ging zelf niet naar de ambassade. Tijdens de reis droeg hij zijn paspoort niet bij zich, zodat hij niet eens de kans kreeg het te bestuderen. Hij moest de smokkelaar blindelings vertrouwen. Enkel wanneer hij zijn boarding pass in ontvangst moest nemen, gaf de smokkelaar zijn paspoort even af, om het meteen terug te nemen eens gezeten in het vliegtuig. In Frankrijk kreeg verzoeker het weer even terug, waarna de smokkelaar het weer afnam eens uit de luchthaven.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, zijn deze verklaringen wel degelijk aannemelijk, gelet op de tussenpersoon van de smokkelaar. Een smokkelaar zou nooit de vervalste documenten achterlaten bij zijn 'cliënteel'.

Vervolgens verwijst verzoeker naar 'informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal', zonder verdere verwijzing.

In het administratief dossier is weliswaar een 'antwoorddocument' gevoegd inzake de reis van New Delhi naar Europa door Nepalese kandidaat-vluchtelingen, doch verzoeker werd tijdens zijn verhoren niet met deze informatie geconfronteerd.

Bij studie van het 'antwoorddocument' blijkt bovendien dat het gebaseerd is op alles behalve algemene informatie. De informatie uit het document is slechts gebaseerd op twee missies van twee ambtenaren, waarvan één missie reeds dateert van 2005. De missies waren slechts van korte duur en kunnen bezwaarlijk gelden als objectieve en wetenschappelijk representatieve informatie. Het betreft slechts twee verklaringen door twee individuen.

Ten tweede stelt het CGVS vast dat de door verzoeker aangehaalde problemen, met name het buiten de wet stellen van Unity Life met alle gevolgen van dien, in de eerste plaats fiscaal-en strafrechtelijke feiten betreffen (eigen onderlijning):

"Uw vrees voor de rechtszaak die u boven het hoofd hangt (CGVS 11, blz. 10) komt neer op een louter strafrechtelijke vervolging en ressorteert dan ook niet onder het toepassingsgebied van, de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging"

Het feit dat verzoeker een rechtszaak met bestraffing boven het hoofd hangt, sluit niet per definitie uit dat hij niet kan ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève.

De 'dadens van vervolging' kunnen immers ook de vorm aannemen van (zie artikel 48/3 §2, lid 2 Vr.W.):

"(...) c.) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d.) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredige zware of discriminerende straf wordt opgelegd."

In casu bracht verzoeker tijdens zijn gehoor nochtans verschillende elementen aan die wijzen op een onevenredige bestraffing en een ontneming van toegang tot rechtsmiddelen.

Het CGVS heeft in haar motivering geen rekening gehouden met deze elementen en kan dan ook niet zonder meer stellen dat de bestraffing die verzoeker boven het hoofd hangt tot gevolg heeft dat hij hoe dan ook niet in aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus.

Vervolgens geeft het CGVS zelf toe dat dat verzoeker tevens vrees koestert voor "de vele gedupeerden van Unity Life die hun geld teruggeisen, maar die u onmogelijk allen kan vergoeden, en de verschillende politieke partijen en groeperingen waartoe zij behoren, aan wie zij hun eis overmaakten"

Nochtans gaat het CGVS niet verder in op deze vaststelling van buitengerechtelijke vervolging, of doet deze toch af als niet aannemelijk.

Verzoeker legde nochtans een duidelijk attest voor van HURON die de persoonlijke vrees van verzoeker voor buitengerechtelijke vervolging bevestigt.

Het CGVS stelt in verband met dit document dat het slechts dateert van 2010 en dat anno 2012 de Nepalese overheid is overgegaan tot gerechtelijke vervolging, zodat verzoeker geen buitengerechtelijke vervolging meer zou hoeven te vrezen.

De inhoud van het document wordt door het CGVS totaal genegeerd.

Verzoeker voegt een attest van HURON dd.02.11.2012, waarin dit alles wordt herhaald:

"This is to inform that Kishna Pd. Sharma, a son of Bishow Nath Subedi permanent resident of Tamsharai VDC 7 Nawalparasi district of Nepal is Nepali citizen. He is one of the victims of torture from Maoist and various armed groups existing in Terai and even from Unity Life member. These groups are continuously threatening him. He and his family have been continuously threatened since B.S. 2067/04/15 (...)

According to the evaluation carried out by HURON, Kishna Pd. Sharma's life in Nepal is still insecure, his property is still captured. His life in Nepal is insecure because of Maoist threaten, Terai armed group and the problem of Unity Life."

Vrij vertaald stelt HURON dat verzoeker en zijn familie tot op heden continu worden bedreigd door Maoistische groeperingen en gewapende groepen in Terai.

Verzoeker merkt bijgevolg op dat het argument van het CGVS dat de Nepalese autoriteiten kiezen voor een gerechtelijke vervolging, niet uitsluit dat niet-statelijke actoren, zoals deze gewapende politieke groeperingen, hem buitengerechtelijk vervolgen.

Onder invloed van deze groepen keerden vele gedupeerden van Unity Life zich ook tegen hem om via buitengerechtelijke weg hun geld terug te krijgen. De vele gedupeerden geloven niet dat de Nepalese autoriteiten hen volledig terug kunnen vergoeden.

Verzoeker heeft hoe dan ook niet voldoende financiële middelen om hen terug te betalen, zodat hij

terecht vreest voor zijn leven en dat van zijn familie.

Het CGVS erkent in de beslissing bovendien zelf dat hij dit niet zou kunnen betalen: 'Het feit dat u in financiële moeilijkheden verkeerd wordt niet betwist'

Tot slot heeft verzoeker nog een opmerking bij de volgende stelling van het CGVS: "Het artikel van Chepyastra, waarin een pleidooi wordt gehouden voor uw arrestatie en uw berechting, kan gezien worden in de context van bovenvermelde informatie, volgens dewelke het aannemelijk is dat u bij terugkeer naar Nepal een rechtszaak te wachten staat. Het feit dat een maoïstisch geïnspireerde bron oproept tot uw gerechtelijke vervolging, lijkt er op te wijzen dat zij niet opteren voor een buitengerechtelijke afrekening"

Dit betreft een krantenartikel en het is dan ook onwaarschijnlijk dat zij in een krant publiekelijk zouden oproepen tot buitengerechtelijke vervolging. Het artikel bewijst integendeel eens te meer dat verzoeker wel degelijk gevisieerd wordt door Maoïstische groeperingen, die los staan van de Nepalese autoriteiten. Het CGVS kan niet volstaan met loutere veronderstellingen dat er geen gevaar is voor buitengerechtelijke vervolging.

Tevens verwijst verzoeker naar het rapport van HRW van 2012 waaruit blijkt dat de regering van Nepal niet in staat is om de verantwoordelijken van mensenrechtenschendingen terecht te wijzen. De beschuldigten krijgen vaak integendeel bescherming van de regering: er is sprake van amnestie mbt criminelen gelinkt aan de Maoïstische partijen.

Bijgevolg kan het CGVS tot op heden onmogelijk stellen dat de Nepalese autoriteiten verzoeker zouden kunnen beschermen tegen buitengerechtelijke vervolging van oa. De Madhesi.

De motivering van de bestreden beslissing is op dit punt dan ook niet afdoende.

- Wat betreft de subsidiaire bescherming

Verzoeker stelt vast dat in de motivering van de bestreden beslissing slechts zeer summier wordt uiteengezet waarom aan verzoeker de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) Vr.W. wordt geweigerd: behalve twee zinnen ("na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen" en "Uw vrees beantwoordt evenmin aan de definitie van subsidiaire bescherming") wordt er met geen woord gerept over de subsidiaire bescherming.

Enkel stelt het CGVS bij wijze van 'motivering': "Uw vrees beantwoordt evenmin aan de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, volgens voornoemde informatie verklaarde het hoofd van INSEC, de voornaamste mensenrechtenorganisatie van Nepal, dat de verantwoordelijken van Unity Life zich aan rechtzaken mogen verwachten in Nepal, maar dat zij niet hoeven te vrezen voor buitengerechtelijke afrekeningen. Uw vrees om vermoord te worden door gedupeerden van Unity Life of door politieke of criminele groeperingen verbonden aan deze gedupeerden is een louter subjectieve vrees die niet door enig objectief gegeven wordt onderbouwd."

Er is verder echter geen motivering op dit punt.

Nochtans kan het CGVS onmogelijk voorhouden dat verzoeker niet hoeft te vrezen voor buitengerechtelijke afrekeningen, wetende dat in de SRB die zij zelf aan het dossier toevoegde het volgende te lezen staat (p.36-37): "Lokale politie in de geteisterde regio's doen hun best om - tot grote ergernis van de lokale bevolking- zeker niet in een lastig parket te verzeilen. Zij komen daarom gewoon niet tussen. (...) ijverige politieagenten kunnen worden overgeplaatst uit de Terai. (...) een woordvoerder (...) bevestigde dat de politie niet echt durft op te treden tegen de gewapende groeperingen."

Verzoeker merkt bovendien op dat de definitie van subsidiaire bescherming ruimer is dan het risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) Vr.W., hetgeen het CGVS in de aanvankelijke beslissing niet leek te hebben begrepen door niet eens te verwijzen naar de derde grond voor subsidiaire bescherming uit punt c) van artikel 48/4 §2.

Hoewel het CGVS in de thans bestreden beslissing wel verwijst naar deze derde grond, moet verzoeker vaststellen dat het CGVS louter verwijst naar de algemene toestand in Nepal, doch nergens ingaat op de situatie van willekeurig geweld in de regio van herkomst (Terai) van verzoeker (eigen onderlijning):

"Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er sinds april 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal. De situatie in het land sindsdien gunstig geëvolueerd is. Niet alleen het aantal gewapende groeperingen die actief zijn in Nepal maar ook het aantal gewelddadige incidenten daalt er jaar na jaar. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er is in Nepal thans geen sprake meer van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin.

Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet.5

Los van het feit dat het CGVS volgens verzoeker de algemene toestand in Nepal minimaliseert, is het verzoeker in het bijzonder een raadsel op basis waarvan het CGVS de subsidiaire bescherming voor de gevaarlijke regio Terai afwijst.

Verzoeker heeft tijdens de verhoren nochtans uitgebreid uiteengezet hoe hij in deze regio werd bedreigd door Terai Mukti Morcha, leden van de Young Communist League en de Madhesi tigers.

Het CGVS betwist echter niet de afkomst van verzoeker uit Nawalparasi, district in de Terai regio in het zuiden van Nepal. Deze regio wordt nog steeds geteisterd door maoïstisch geïnspireerde gewapende revolutionaire groepen.

Volgens officiële gegevens van het Nepalese ministerie van binnenlandse zaken zijn meer dan de helft van de 132 gewapende revolutionaire groepen in Nepal, zeer actief in deze regio. Dit zorgt ervoor dat steeds meer onschuldige burgers vluchten van het willekeurige geweld (zie attest HURON).

Gezien de woorden “gewapende revolutionaire groepen” en “burgers vluchten van willekeurig geweld”, het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet betreffen, bevat de bovenstaande informatie verscheidene elementen die erop wijzen dat verzoeker wél in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming van het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ook in het attest van ASMAN is er sprake van een “intern gewapend conflict”. Dit attest vermeldt bovendien dat verzoeker lid is van Nepal Tarun Dal, een zusterorganisatie van Nepali Congress, en daarmee een aanhanger van de democratie. Ook deze organisatie bevestigt dat het conflict nog steeds voor onveiligheid en gevaar zorgt en dat verzoeker door drie gewapende groepen werd bedreigd.

Verzoeker voegt in de bijlage eveneens documentatie van het Refugee Documentation Centre van Ierland waaruit blijkt dat de Madhesi Tigers actief zijn in Terai region en niet terugdeinzen voor willekeurig geweld.

Het CGVS diende op de hoogte te zijn van deze gevaarlijke situatie in de Terai regio en kan niet betwisten dat er gewapend willekeurig geweld wordt gebruikt in deze regio van verzoeker. Minstens had het CGVS de beoordeling van de subsidiaire bescherming moeten toespitsen op deze regio in Nepal.

Er is bovendien sprake van een discrepantie tussen hetgeen volgens de beslissing in de SRB in het administratief dossier terug te vinden is en hetgeen er daadwerkelijk staat.

Blijkens de beslissing zou er ‘in Nepal sinds 2006 een vredesbestand van kracht zijn’ en ‘zou het aantal gewapende groeperingen en gewelddadige incidenten jaar na jaar dalen’.

In de SRB lezen we met betrekking tot de gewapende groeperingen in de Terai regio echter het volgende (p.30, eigen onderlijning):

“Vergeleken bij de situatie die heerste voor de vredesovereenkomsten is de veiligheidssituatie in het land sedert 2010 beginnen te verbeteren. In het algemeen kan immers gesteld worden ...(...)

Hoewel de algemene situatie verbeterde, kon dit tot voor kort zeker nog niet gezegd worden voor de Terai. De situatie zou daar in 2010 nog verslechterd zijn in vergelijking met de situatie die er gedurende het conflict heerste. Het feit dat er meer gewapende troepen voorkwamen en hun ongebreidelde gebruik van geweld en bedreigingen om zich een positie te scheppen,

alsook het voorkomen van langdurige stakingen en blokkades drukten een stempel op het gebied en leidden tot een onoverzichtelijke en onstabiele situatie.”

Deze bewoordingen zijn niet mis te verstaan: daar waar de algemene situatie in Nepal dan wel kan verbeterd zijn, geldt dit alles behalve voor de regio van herkomst van verzoeker!

Verzoeker merkt op dat hoewel de SRB vervolgens (p.31) met enige terughoudendheid (zie o.a. “nog maar” 48 bomexplosies en ‘zouden’) spreekt van een vermindering van groeperingen en hun activiteiten in de regio, dit nog niet betekent dat er geen sprake meer is van een situatie van willekeurig geweld.

Integendeel, verzoekers profiel als rijke zakenman’ die vaak naar het buitenland reisde wordt specifiek geïllustreerd, hij is niet slechts een modale burger (SRB. P.28-29):

“Gewapende groeperingen zoeken hun slachtoffers onder de kapitaalkrachtige spelers uit de zakenwereld. INSEC heeft geen informatie dat de modale burger van dergelijke praktijken het slachtoffer wordt.

Ook een andere bron stelde dat lokale (Madhesi en Pahadi) aannemers, zakenmensen en industriëlen snel als een belangrijke groep slachtoffers gezien werden. Vooral in de Oostelijke Terai kregen zij dermate schrik om afgeperst te worden dat zij vb. geen telefoontjes meer beantwoorden van onbekende nummers. Aan hen werd steevast minstens 200.000Rs gevraagd. Ook kleine handelaren (hietel-, winkel- en tankstationeigenaars) en families met familieleden in het buitenland konden het doelwit worden van afpersing en ontvoering. Opzichtige rijkdom kan nu reden genoeg zijn om het slachtoffer te worden van gewelddadige afpersing door een gewapende groepering.”

Bovendien, verwijst de SRB naar een Amerikaans rapport uit 2013 waaruit blijkt dat de eventuele ‘vermindering’ in de loop van 2012 slechts van korte duur was:

“Het Amerikaanse “Crime and safety report Nepal 2013” heeft het voorkomen van gewapende criminele

groeperingen in (vooral de Terai) opnieuw onder de aandacht gebracht. De groepen zouden ook in 2012 - onder het mom van een politieke agenda- hun criminele activiteiten (afpersing, ontvoering, moord, geweld bedreigingen) verder ontplooid hebben, zij het steeds in mindere mate (zie infra 6.3)."

Nog volgens de SRB (p.34) zouden de groeperingen hebben geclashd: "Het OSAC Crime and Safety report 2013 vermeldt opnieuw clashes tussen splintergroepen van Maoïsten, Pahadi's, politie en elkaar. Deze clashes leiden dan weer tot talloze stakingen, demonstraties, en soms ook tot de tijdelijke sluiting van de Indo-Nepalese grens."

Het CGVS kan aldus niet voorhouden dat het geweld van de gewapende groeperingen jaar na jaar daalt sinds 2006. Zoals is gebleken uit het bovenstaande, was er een stijging in de jaren 2010-2011, waarbij de groeperingen de regio in hun greep hadden. Dat er mogelijk een vermindering was is met een korrel zout te nemen in die zin dat er duidelijk sprake is van fluctuerend geweld dat tot op heden aangewakkerd blijft.

De spiraal van geweld heeft nog altijd niet in kracht afgenomen, zodat verzoeker terecht vreest voor ernstige schade en vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet.

- Conclusie

Naast de niet-afdoende of gewoonweg afwezige motivering - meer bepaald weet verzoeker niet eens of zijn aanvraag wel werd beoordeeld in het licht van de subsidiaire bescherming in zijn regio van herkomst Terai - schendt het geheel van de bestreden beslissing dus de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een schrijven toe van de Human Rights Organisation of Nepal (HURON) van 2 november 2012 en van de Association of the Sufferers from the Maoist Nepal (ASMAN) van 30 oktober 2012, alsook informatie over de Madhesi Tigers opgetekend door Refugee Documentation Centre of Ireland van 21 juli 2010 en een stuk uit een rapport van Human Rights Watch over Nepal van januari 2012.

2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt door de commissaris-generaal in de eerste plaats gesteld dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de reisweg die verzoeker beweert te hebben afgelegd, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ondermijnt. Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde problemen, met name het buiten de wet stellen van Unity Life met alle gevolgen van dien, wijst de bestreden beslissing erop dat deze problemen in de eerste plaats financieel (straf)rechtelijke feiten betreffen en dat de rechtszaak die verzoeker vreest, niet als vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) kan worden aanzien. De vrees van verzoeker voor de Nepalese autoriteiten, die er volgens hem een politieke zaak van maakten en voor de vele gedupeerden van Unity Life die hun geld teruggeisen en voor de verschillende politieke partijen en groeperingen waartoe de gedupeerden behoren, wordt in de beslissing gekaderd binnen de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt waaruit blijkt dat Unity Life in 2010 buiten de wet werd geplaatst en dat er tegen het bedrijf een rechtszaak werd aangespannen. Verder wordt in de bestreden beslissing een overzicht geboden van mensen die al gearresteerd zijn en van de aanklachten die werden geformuleerd. Volgens de commissaris-generaal beantwoordt de vrees van verzoeker voor rechtsvervolging evenmin aan de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de verklaringen van het hoofd van INSEC, de voornaamste mensenrechtenorganisatie van Nepal, die in het administratief dossier kunnen worden teruggevonden, mogen de verantwoordelijken van Unity Life zich aan rechtszaken verwachten maar hoeven ze niet te vrezen voor buitengerechtelijke vervolging. De angst van verzoeker om te worden vermoord door gedupeerden van Unity Life of door politieke of criminele groeperingen verbonden aan deze groeperingen is, aldus de commissaris-generaal, een subjectieve vrees die niet door enig objectief gegeven wordt onderbouwd.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat er sinds april 2006 een vredesakkoord van kracht is in Nepal. De situatie is daarna gunstig geëvolueerd. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn, bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De door verzoeker aangebrachte documenten, zo besluit de bestreden beslissing, zijn niet van die aard dat zij een ander licht werpen op de bovenstaande appreciatie.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de nieuwe elementen die nog niet aan het oordeel van de Raad werden onderworpen in het kader van het vernietigingsarrest van 28 februari 2013 (zie punt 1.3) en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het vernietigingsarrest van 28 februari 2013 met nr. 98 231 werd verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet geweigerd voor zover deze gestoeld is op zijn vrees voor zowel gerechtelijke als buitengerechtelijke vervolging omwille van zijn vroegere werkzaamheden voor Unity Life, een onderneming waarvan de activiteiten door de Nepalese regering op 17 mei 2010 illegaal werden verklaard. De Raad deed dus reeds op definitieve wijze uitspraak over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet die gestoeld is op de werkzaamheden van verzoeker voor Unity Life. De vernietiging is gestoeld op het feit dat er geen beoordeling kon worden gemaakt van de nood aan internationale bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Naar aanleiding van de aanvullende informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 25, aanvullende info, SRB Nepal: Veiligheidssituatie in Nepal, 5 april 2013 (update)), stelt verzoeker thans in zijn verzoekschrift te zullen worden gevisieerd in de Terai-regio – de regio waarin het district Nawalparasi ligt waarvan hij afkomstig is – omwille van zijn profiel als “rijke zakenman”. Verzoeker citeert hierbij een aantal passages uit de SRB over lokale politiemachten die hun best doen om “*zeker niet in een lastig parket te verzeilen*” en die niet echt zouden durven optreden tegen de gewapende groeperingen. Verder stelt verzoeker dat er volgens officiële gegevens van het Nepalese ministerie van buitenlandse zaken meer dan 132 gewapende revolutionaire groeperingen zeer actief zijn in de Terai-regio, waarbij hij verder stukken uit de SRB citeert waarin gesteld wordt dat de situatie in de Terai nog zou zijn verslechterd in vergelijking met de situatie die er gedurende het conflict in Nepal heerste, er meer gewapende groepen voorkomen die geweld en bedreigingen gebruiken en dat deze groeperingen hun criminele activiteiten verder ontplooid hebben. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen (Nota met opmerkingen, p. 7) stelt de Raad echter vast dat verzoeker zelf in het kader van zijn asielrelaanvraag nooit gewag maakte van een persoonlijk risico op bedreigingen door gewapende groeperingen in de Terai-regio omwille van zijn profiel (zie stuk 21, Vragenlijst DVZ, 8 maart 2011, p. 3) en dit tijdens zijn gehoor evenmin vermeldde (stuk 10, gehoorverslag CGVS 5 januari 2012). Bijgevolg kan verzoeker onmogelijk een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing aannemelijk maken naar aanleiding van dit nieuwe asielmotief dat hij uit de informatie van de verwerende partij destilleert. Een verwijzing naar algemene rapporten, zoals de SRB van de verwerende partij volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn regio van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.7. Wat de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie betreft in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat er sinds 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal en dat de situatie sindsdien gunstig is geëvolueerd. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn, wordt het geweld dat daarbij gehanteerd wordt voornamelijk

aangewend bij het nastreven van criminele activiteiten. De confrontaties tussen deze groeperingen vallen slechts sporadisch voor en kaderen niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen de groeperingen onderling, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Dit wordt bevestigd in de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier is toegevoegd (stuk 25, Landeninformatie, SRB Nepal: Veiligheidssituatie in Nepal, 5 april 2013 (update)). Verzoeker meent dat de commissaris-generaal “*nergens ingaat op de situatie van willekeurig geweld in de regio van herkomst (Terai) van verzoeker*”, dat er clashes plaatsvinden tussen allerlei splintergroepen en dat er een stijging was van het geweld in de jaren 2010-2011. Hierbij gaat verzoeker eraan voorbij dat de confrontaties en de criminele activiteiten geenszins gelijkgesteld kunnen worden met willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De stukken die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

2.8. Ten overvloede stipt de Raad aan dat er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, zoals recent gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn (BS 22 augustus 2013), geen behoefte aan bescherming bestaat indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt, waarbij rekening dient te worden gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Volgens de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, bestaat er voor slachtoffers van afpersing en voor wie zich bedreigd voelt in Nepal een binnenlands vluchtalternatief in een grote stad (stuk 25, SRB Nepal: Veiligheidssituatie in Nepal, 5 april 2013 (update), p. 38 – 39). In Nepal blijken er geen administratieve obstakels te zijn om zich te gaan vestigen in een andere regio en blijkt de actieradius van gewapende criminele groeperingen beperkt tot de Terai en hun eigen lokale “zones” (Ibid.). Ze zullen zich niet zullen verplaatsen naar de heuvels of Kathmandu. Hun geweld is geen vorm van individuele vervolging, de enige bedoeling ervan is het eisen van geld door het in stand houden van een angstklimaat (Ibid.). Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker, naast Nepalees, Hindi spreekt, “*een beetje Engels, en een klein beetje Nederlands, en een klein beetje Arabisch*” (stuk 10, gehoorverslag CGVS 5 januari 2012, p. 2), dat hij gestudeerd heeft en verschillende functies heeft uitgeoefend. Voor zijn laatste job heeft verzoeker verscheidene jaren in Dubai, Bahrein en Saoedi-Arabië doorgebracht (Ibid., p. 5 - 6). Hieruit blijkt dat een hervestiging in bijvoorbeeld Kathmandu of Pokhara (een stad waarmee verzoeker vertrouwd is aangezien hij daar een aantal weken gewoond heeft (Ibid., p. 4 - 5)) in casu redelijk kan worden geacht om aan de eventuele criminele activiteiten in zijn regio van afkomst te ontkomen.

2.9. De Raad merkt op dat verzoeker voor het overige in het kader van zijn kritiek op de motieven van de bestreden beslissing geen nieuwe elementen aanbrengt die een ander licht werpen op de weigeringsmotieven uit het vernietigingsarrest van 28 februari 2013. De stukken die verzoeker thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, met name het schrijven van HURON van 2 november 2012 en van ASMAN van 30 oktober 2012, alsook de informatie van het Refugee Documentation Centre of Ireland van 21 juli 2010 en een uittreksel uit een rapport van Human Rights Watch over Nepal van januari 2012 (Verzoekschrift, bijlagen 2-5), werden reeds eerder voorgelegd en behandeld in het kader van voormeld vernietigingsarrest en kunnen dus bezwaarlijk als nieuwe elementen worden beschouwd.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN